

Geriyeye Kalan

– MESUT ÇİFTCİ · 26 Ocak 2024

Acıyla açıldı gözlerim yeni güne,
Bedenim sağlamdı belki
Ama ruhum paramparça.
Ne sabahlar yaşadım ben oysa
Güneşi çağırırdım neşeyle,
Karanlık utanırdı yaşama hevesimden.
Evrenin ışığı yükselirdi göğsümden,
Mutluluk akardı gözbebeklerimden.
Gökyüzü umudumdan alırdı maviliğini,
Yıldızlar kıskanırdı hayallerimi.
Sonra birdenbire,
Sonra ansızın,
Kuraklaştı yüreğimin kırsalı.
Bozkırda değil üstelik
Yeşile hasret uçsuz bucaksız bir çöl,
Ne bir damla su ne de küçük bir göl.
Yağmura suya hasret asırlar geçti sanki
Aydınlığa hasret karanlık seneler.
Yaşlandık mı yoksa
Bu sebepten mi bu kadar çile?
Yaşamadan da yaşlanır mı insan,
Yaşamadan da kırışıklar yerleşir mi suratına?
Yaşadım ben de herkes kadar oysa.
Belki ispat edemem ama
Ben de umut ettim,
Ben de hayal ettim,
Ben de gönül verdim,
Ben de sevdim,
Ben de sevildim.
Ben de tutuldum bir çiçeğin kokusuna,
Bir şarkının kuytusuna,
Bir ağacın serinliğine,
Gökyüzünün derinliğine
Ve güneşin aydınlatmasına ruhumu.
Hiç var olmamış gibiyim ya şimdi,

Oysa en çok ben vardım bir zamanlar,
Zihnimde silikleşen hatırlar,
Birin birer unutulmuş anılar
Ve geriye kalan
Yalnızca acılar...